

jeg tror, at Forstjellen i vor Beregning stikker. Et saadant Beløb har ingen Finantsminister erklæret sig villig til at indrømme paa Toldafgifternes Gebet. Jeg skal derfor tro, at vi ville gaa sikkrere frem, naar vi i vore Forhandlinger med Ministeriet benyttede et Udgangspunkt, som kunde knyttes til, hvad der allerede er erkjendt fra Finantsbestyrelsens Side. Idet nemlig den afsaaede Finantsminister i Fjor forelagde sit Lovforslag, indrømmede han, at Finantserne kunde taale en Nedsættelse paa Tolden. — foruden, adskillige andre Skattenedsættelser. — af omtrent 600,000 Rb., og naar vi dertil søie, at det sidste Aar har havt samme Fremgang som det foregaaende, skalde jeg tro, at et lignende Tillæg som det, der blev indrømmet fra det næstforgaaende Aar til sidste Aar, maatte kunne indrømmes fra det sidste Aar til dette Aar, og at altsaa et Tab paa Toldindtægterne af 8 a 900,000 Rb. maatte kunne foreslaas af Finantsministeren med billigt Krav paa at blive taget under alvorlig Overveelse. Jeg maa imidlertid her tilføie, at Ingen kan være mere villig end jeg til at erkjende, at det sande Overblik og det ret paalidelige Overblik over, hvad Finantserne i den Henseende kunne taale, kunne vi her fra vore Pladser meget vanskeligt have; det faae vi først ved en udførlig Udvikling fra Finantsministerens Side, dels om hvilke andre Planer han tilfigter med Hensyn til andre Skatter, og dels om, hvad der er ham bekjendt med Hensyn til de Afgifter, der kunne ventes i den nærmeste Fremtid at ville komme til at paahvile Statskassen. Hvad jeg har nævnet, nævner jeg derfor kun med alt Forbehold af i Fremtiden at kunne modificere mine Anskuelser, hvis der fra Finantsministeriets Side skalde blive anført Grunde, som kunde gjøre mig betænkelig derved. Mit Ønske er det altsaa, at dette Lovforslag maa blive undertastet en indgaaende Behandling, jeg mener ikke indgaaende i den Forstand, at det skalde prøves i alle Enkeltheder med stor Omhu, thi dette erkjender jeg, trænger det ikke til, men saaledes som den ærede sidste Taler udtrykte sig, at det skalde behandles med en rigtig god Villie til at faae Noget ud af det, at vi kunne have Haab om derigjennem virkelig at se en Toldlov ført igjennem Rigsdagen i denne Session. Dertil skal jeg for mit Vedkommende yde al den Bistand, jeg formaar. Jeg skal imødekomme de Herrers Betragtninger efter bedste Evne, og jeg skal anvende al den Arbeidskraft derpaa, som de Herrer maatte ønske, at jeg skal yde. Men jeg maa dog sige een Ting, og det er, at vi maa erkjende, at hvis dette kan ske, kan det kun ske derved, at vi fra Finantsministerens Side møde en stor Imødekommelse; thi jeg vil tilføie, at naar vi anmode ham derom, anmode vi ham om en stor Selvfornægtelse, ikke alene i Betragtning af hvad han udtalte ved Finantsloven første Behandling, men, mine Herrer, der er et Punkt, som vi ikke maa

overse, hvor der er Tale om Skattelettelser, nemlig at vi maa erkjende, at vi berøpe Finantsministeren en af de Opgaver, som maa være ham allerbehageligst, naar vi, om jeg saa maa sige, tage Forslagsretten fra ham. Finantsministeren kan være i det Tilfælde at maatte forlange Forgølse af Skatterne, eller at han ikke kan give efter med Hensyn til Skattelettelser; dette kan være hans Pligt, og han maa finde sig der i, uagtet det — det kan jeg forsikre af egen Erfaring — er en høist ubehagelig Side af hans Opgave; men som Vederlag har han da, naar Lidene blive bedre, dette, at han kan træde frem for Folket og sige: Nu behøver jeg ikke faa Meget, som der hidtil er ydet af Skatter, og jeg er villig til at give efter for Ønsker om Skattelettelser paa de og de Punkter. Det er dette Vederlag for det Ubehagelige ved hans Opgave i andre Tilfælde, som vi forlange, at han skal opgive, naar vi selv stille Forslag om Skattenedsættelser. Jeg føler mig imidlertid overbevist om, at den ærede Finantsminister ikke i høi Grad vil tage denne Betragtning til Følge, og at vi hos ham ville møde al den Velvillie og Lyst til Samarbeiden, som vi maa ønske.

Jeg skal da nu, mine Herrer, derefter fremdrage enkelte af de Punkter, hvor jeg tror, at det nærværende Lovforslag maa gjenemgaa nogen Forandring. Det første og vigtigste Punkt af disse er et, som den ærede Forslagsstiller allerede har omtalt, nemlig den Told, som han har foreslaaet paa uldne Varer. Jeg tror, at Forstjellen mellem vore Beregninger væsentlig ligger i, at den ærede Forslagsstiller maatte have beregnet den Told, der efter hans Forslag vil indkomme af uldne Varer, for høit. Det er en meget vanskelig Ting at danne sig en Mening om denne Sag, det vil jeg indrømme, og jeg vil ingenlunde gjøre den ærede Forslagsstiller, dersom han har regnet urigtig, nogen som helst Bebreidelse. Jeg skal bemærke, at jeg er i Besiddelse af Oplysninger i den Retning, som stride sig fra meget omfattende og omhyggelige Undersøgelser, der netop i disse Aar have fundet Sted ved Manufakturhandlere i Kjøbenhavn og hele Landet. Jeg vil med Hensyn til det Formelle i det ærede Medlems Forslag gjøre opmærksom paa, at det Maximum, han har sat, af 1 Krone, vistnok er for høit. Jeg tror ikke, at der let vil kunne indføres uldne Varer her til Lands, hvoraf der bør indkræves 6 pCt. af Værdien i Told. Jeg har Grund til at tro, at den ærede Forslagsstiller kunde lade sig nøie med et mindre Maximum — jeg tænker ikke paa Detailpriserne, men paa de Priser, der betales en gros ved Indførselen. Jeg tror, mine Herrer, at vi maa stille os meget klart for Die, hvad det er, Taler er om, at nemlig Taleren for det Første er om en meget betydelig Indtægt, og dernæst at der er Tale om at indføre et nyt System for Toldberegningen, nemlig Værdiberegningen, som den ærede Forslagsstiller dog selv ikke havde mere